

การพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียง  
ภาษาไทยตามแนวทางสัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถ  
ในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง<sup>1</sup>  
The Development of Instructional Model of Reading  
aloud Thai based on Phonetic Guidelines to Enhance  
the Ability to Pronounce Consonants of Karen Students

กิริติ นันทพงษ์ (Kirati Nantapong)<sup>2</sup>

### บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง และ 2) เพื่อประเมินคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะ ของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง โดยใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R & D) ซึ่งการดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 (Research 1: R1) การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอน และระยะที่ 2 (Development 1: D1) การพัฒนาและหาคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอน โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ( $M$ ) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ( $SD$ ) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

<sup>1</sup> งานวิจัยนี้ ได้รับการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ รหัสจริยธรรมการวิจัย SCPHYLIRB-2566/204

<sup>2</sup> ว่าที่ร้อยโท ดร. สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนนครินทร์

Corresponding Author, E-mail: nantapongkirati@gmail.com

ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) จุดมุ่งหมาย 3) ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ 4) การวัดและประเมินผล และ 5) เงื่อนไขการนำไปใช้ โดยขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ 1) สอนเรื่อง “เสียง” ให้นักเรียนรู้จัก (Pronunciation teaching: P1) 2) ฝึกหัดการออกเสียง (Pronunciation Practice: P2) 3) อ่านเรียงอักษร สะกดแบบแจกลูกคำ (Practice of word Spelling: P3) และให้ชื่อว่า 3P Model และผลการประเมินคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนฯ ที่พัฒนาขึ้น พบว่าอยู่ในระดับมากที่สุด

**คำสำคัญ:** รูปแบบการเรียนการสอน, การออกเสียง, สัทศาสตร์, นักเรียนชาวกะเหรี่ยง

## Abstract

The purposes of this study were 1) to develop a reading aloud Thai instructional model based on phonetic guidelines to enhance the Ability to pronounce consonants of Karen students and 2) to evaluate the quality of the reading aloud Thai instructional model based on phonetic guidelines to enhance the Ability to pronounce consonants of Karen students. By using research and development design (R&D). The research process was divided into 2 phases: 1) Research 1: R1, which is a study and analysis of basic data to develop reading aloud Thai instructional model, and 2) Development 1: D1, which is the development and evaluate the quality of the reading aloud Thai instructional model. The statistics used in data analysis were mean (*M*), standard deviation (*SD*) and content analysis.

The results showed that: The developed of reading aloud Thai Instructional model consisted of 5 elements, namely elements: 1) the principles, 2) the objective, 3) the learning management steps, 4) measurement and evaluation, and 5) the conditions of the application, In relation with six

stages of the instructional model, which were Stage 1) Pronunciation teaching: P1, Stage 2) Pronunciation Practice: P2, and Stage 3) Practice of word Spelling: P3, named it the 3C Model. And the quality assessment results of the developed reading aloud Thai instructional model based on phonetic guidelines to enhance the ability to pronounce consonants of Karen Students were found to be at the highest level.

**Keywords:** Instructional Model, Reading aloud, Phonetic, Karen Students

## 1. บทนำ

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีความหลากหลายของกลุ่มชาติพันธุ์ และมีภาษาที่เป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์นั้น ๆ ซึ่งแตกต่างไปจากภาษาไทยมาตรฐานถึง 20 กลุ่มภาษา โดยภาษากะเหรี่ยงเป็นภาษาที่อยู่ในกลุ่มตระกูลของภาษา จีน-ทิเบต ที่มีผู้ใช้เป็นอันดับสามของประเทศไทย รองจากภาษาตระกูลไท และตระกูลออสโตรเอเชียติกหรือกลุ่มภาษามอญ-เขมร (สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และคณะ, 2547: จ) โดยชาติพันธุ์ที่พูดภาษากะเหรี่ยงได้กระจายอยู่ในพื้นที่ต่าง ๆ ของภาคตะวันตกและพื้นที่บางส่วนของภาคกลางที่มีอาณาเขตติดกับภาคตะวันตกของประเทศไทยใน 5 จังหวัด ได้แก่ นครปฐม ราชบุรี เพชรบุรี กาญจนบุรี และสุพรรณบุรี (สมทรง บุรุษพัฒน์และคณะ, 2554: 90-92) ซึ่งพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นถิ่นทุรกันดาร เป็นลักษณะพื้นที่ราบสูงติดกับภูเขาทำให้ยากต่อการเข้าถึงของเทคโนโลยีและสังคมภายนอก รวบถึงการเข้าถึงของภาษาไทยมาตรฐานเช่นกัน ดังนั้นวิถีชีวิตของนักเรียนชาวกะเหรี่ยงส่วนใหญ่จึงเป็นการพูดภาษากะเหรี่ยงซึ่งเป็นภาษาแม่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน แต่เมื่อนักเรียนเหล่านั้นต้องเข้ามาศึกษาในระบบโรงเรียนที่ต้องใช้ภาษาไทยกลางหรือไทยมาตรฐานในการพูดสื่อสารและการศึกษาข้อมูลความรู้และวิทยากรต่าง ๆ ภาษาไทยจึงได้เข้ามามีบทบาทและอิทธิพลต่อการเรียนและการดำรงชีวิตด้วยธรรมชาติของภาษาแม่ของผู้เรียน (ภาษากะเหรี่ยง) อยู่ในตระกูลตระกูลของภาษาจีน-ทิเบต แต่ภาษาไทยกลาง เป็นภาษาตระกูลขร้า-ไทหรือตระกูลไท (ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ และคณะ, 2558:ค-20; สมทรง บุรุษพัฒน์, 2554: 89-90) จึงทำให้มีธรรมชาติ

ของภาษา กฎเกณฑ์การใช้ ลักษณะการออกเสียง หรือเสียงในภาษาที่แตกต่างกันไป ทำให้เกิดปัญหาการใช้ภาษาหรือการออกเสียงในภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่สองของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง

ปัญหาการใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองของนักเรียนชาวกะเหรี่ยงเกิดขึ้นมาจากความไม่คุ้นชินของภาษาด้วยไม่ใช่เป็นภาษาที่ได้ยินและใช้พูดมาตั้งแต่กำเนิด และการเริ่มเรียนภาษาที่สองนี้เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนอยู่ในวัยที่ต้องเข้ามศึกษาในระบบของเรียน ซึ่งธีระพันธ์ เหลืองทองคำ และคณะ (2558); สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ และคณะ, (2558); ประสงค์ ราชณสุข, (2532); วีระวัชร สำราญจิต, (2516: 48) กล่าวว่า สาเหตุของการออกเสียงไม่ชัด หรือไม่ถูกต้องของนักเรียนชาวกะเหรี่ยงตามหลักการออกเสียงของภาษาไทยนั้น เป็นผลมาจากหลายปัจจัยด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นภาษาแม่ (ภาษากะเหรี่ยง) มีอิทธิพลต่อการออกเสียงภาษาที่สอง (ภาษาไทย), ความไม่แม่นยำในภาษาของตัวเองจึงทำให้เกิดความผิดพลาดในการออกเสียง และความเคยชินจากการออกเสียงที่ผิด จนทำให้เกิดเป็นนิสัย โดยธีระพันธ์ เหลืองทองคำ และคณะ (2558: ก) ยังกล่าวอีกว่า เมื่อนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์พูดและอ่านภาษาไทยไม่ชัดก็จะถูกล้อเลียน ทำให้อายและมีปมด้อย ไม่กล้าพูดภาษาไทย ไม่กล้าอ่านออกเสียงภาษาไทย ทักษะการพูดและการอ่านภาษาไทยจึงไม่พัฒนาเท่าที่ควร

โดยปัญหาการออกเสียงของนักเรียนชาวกะเหรี่ยงที่พบนอกจากปัญหาการออกเสียงพยัญชนะต้นในภาษาไทยแล้วคือการออกเสียงพยัญชนะท้าย เพราะในภาษากะเหรี่ยงนั้นไม่มีพยัญชนะท้ายหรือที่เรียกว่าตัวสะกด ทำให้นักเรียนพูดหรืออ่านออกเสียงในภาษาไทยมักไม่มีพยัญชนะท้ายปรากฏ และนอกจากนี้การออกเสียงสระเสียงสั้น และเสียงยาวในภาษากะเหรี่ยงไม่มีนัยความแตกต่าง ดังนั้นจึงส่งผลให้เกิดการจำแนกเสียงและการออกเสียงของผู้เรียนชาวกะเหรี่ยงที่ไม่มีความแตกต่างกัน (ผู้เรียนไม่สามารถแยกแยะสระเสียงสั้นหรือเสียงยาวได้) เมื่อเวลาออกเสียงหรือพูดจึงเกิดการสลับเสียงกันระหว่างสระเสียงสั้นและเสียงยาว ซึ่งทำให้เกิดการออกเสียงผิด หรือไม่ชัด เช่น กัน เป็น การ หรือ ต้า เป็น ตาม (ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ และคณะ, 2558: 20; สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ และคณะ, 2558: 333)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 40) ได้ระบุคุณภาพของผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งมีข้อกำหนดทางความสามารถในภาษาไทยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียงว่า “สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ล้วน คำพังเพย และสุภาษิต ... แต่งประโยค แต่งบทร้อยกรองประเภทกลอนสี่ กลอนสุภาพ และกาพย์ยานี ๑๑” ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงตัวชี้วัดของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของแต่ละระดับชั้นในช่วงชั้นประถมศึกษาตอนปลายพบว่า ทักษะการอ่านออกเสียง อยู่ในตัวชี้วัดที่ 1 ของทุกระดับชั้นในสาระการเรียนรู้ที่ 1 การอ่าน แสดงให้เห็นว่ากระทรวงศึกษาธิการได้ให้ความสำคัญของทักษะการอ่านออกเสียงของผู้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายเป็นอย่างมาก ซึ่งเมื่อสำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษาตอนปลายผู้เรียนจำเป็นต้องมีทักษะการอ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามคุณสมบัติที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับการควบคุมมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา พ.ศ. 2559 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2559) ได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่าน และการสื่อสารของผู้เรียนต้องเป็นไปตามเกณฑ์ของแต่ละระดับชั้น ซึ่งเป็นคุณสมบัติในมาตรฐานที่ 1 คุณภาพของผู้เรียน ว่าด้วยเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของผู้เรียน

การจัดการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานสำหรับโรงเรียนในประเทศไทยต้องใช้ภาษาไทยเป็นภาษากลางในการสื่อสาร การจัดการกระบวนการเรียนการสอน รวมถึงดำเนินกิจกรรมและกิจการทางราชการของโรงเรียน หากผู้เรียนไม่มีทักษะความสามารถการใช้ภาษาไทยมาตรฐานหรือภาษาไทยกลางได้อย่างเพียงพอ ก็จะเป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้พัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียนในอนาคตสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมด้านภาษาอย่างมาก โดยเฉพาะภาษาไทย ได้พระราชทานพระราชดำริสไว้ว่าการอนุรักษ์ภาษาถิ่นนั้นก็เพื่อเป็นดำรงความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง แต่ก็ต้องพัฒนาทักษะความสามารถของภาษาสากล เพื่อเป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างความเจริญก้าวหน้าในชีวิตตนเองด้วย ดังพระราชดำริสความว่า “...ภาษาที่ว่าเรียนภาษาไทยให้ดี ๆ ภาษาอังกฤษดี ๆ เพราะว่าเป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าวิชาการต่าง ๆ ที่จะให้ตัวเองพัฒนาสูงขึ้นไป แต่เรื่องภาษาถิ่นนั้นต้องรักษาเพื่อให้เป็นเอกลักษณ์ตัวเอง แต่ไม่ใช่เอาแต่ท้องถิ่นแล้วไม่เอาของที่เป็นสากล คือ ภาษาไทยหรือภาษาต่างประเทศ...” (ประมวลพระราชดำริส

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีด้านการพัฒนาเด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดาร พุทธศักราช 2524-2553)

สัทศาสตร์เป็นหนึ่งในสาขาย่อยของภาษาศาสตร์ ที่ว่าด้วยเรื่องของอวัยวะการออกเสียง วิธีการออกเสียง กระบวนการขีดเคลาควบคุมเสียง รวมถึงธรรมชาติของการออกเสียงในภาษาให้ถูกต้องตามหลักการ เพื่อให้ได้มาซึ่งเสียงที่ต้องการ และตรงกับความหมายที่ต้องการสื่อ ดังนั้นการใช้วิธีการทางสัทศาสตร์ เพื่อเข้ามาช่วยแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะความสามารถทางการออกเสียงและการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สองจึงเป็นวิธีหนึ่งที่ถูกนำมาใช้ โชคศิริภักญ์ ธนเศรษฐวิวัฒนาและคณะ (2561) ได้พัฒนานวัตกรรมแก้ปัญหาการออกเสียงภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาในกลุ่มชาติพันธุ์อ่าข่าในจังหวัดเชียงราย อุไรรัตน์ ทะลา (2556) ได้พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำมาตราตัวสะกด โดยใช้กระบวนการทางภาษาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านห้วยหญ้าไซ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงรายเขต 2 ปาริฉัตร พลสมบัติ (2555) ได้พัฒนาแบบฝึกอ่านออกเสียงภาษาไทยตามหลักสัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงภาษาไทยและเจตคติต่อการออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาเขมรถิ่นไทย รุ่งลาวัลย์ กุมภาว (2550) ได้ใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์เพื่อฝึกออกเสียงคำที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียน ปกาเกอญอ โรงเรียนบ้านขุนแม่ นาย อำเภอมแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งการพัฒนาการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตามหลักภาษาศาสตร์เป็นกระบวนการที่เน้นเข้าใจในรายละเอียดต่าง ๆ ของที่มาของเสียง อวัยวะต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดเสียงต่าง ๆ รวมถึงวิธีการให้อวัยวะส่วนต่าง ๆ ภายในช่องปากควบคุมกำหนดขีดเคลา เพื่อให้ได้มาซึ่งเสียงที่ต้องการ พร้อมกับการนำความรู้ที่ได้ไปฝึกฝนปฏิบัติอย่างถูกต้องผ่านวิธีการหรือนวัตกรรมที่ถูกออกแบบขึ้น

การพยายามพัฒนาหรือการแก้ปัญหาการออกเสียงของนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สองโดยการพัฒนานวัตกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน สุวัฒนา เลี่ยมประวัติและคณะ (2559) ได้พัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและบทเรียนอิเล็กทรอนิกส์เพื่อพัฒนาการใช้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นเชื้อสายกะเหรี่ยงและมอญริระพันธ์ เหลืองทองคำ และคณะ (2558) ได้พัฒนาแบบฝึกอิเล็กทรอนิกส์เพื่อแก้ไขปัญหาการอ่านออกเสียงและการพูดภาษาไทยไม่ชัด

นงนุช เอี้ยวเจริญ (2552) ได้ทำการเพิ่มประสิทธิภาพการอ่านออกเสียงของนักศึกษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การอ่านออกเสียง รวมถึงการใช้แผนการจัดกระบวนการเรียนรู้ควบคู่กับเทคนิคการสอนรูปแบบต่าง ๆ เพื่อพัฒนา แก้ไขการอ่านออกเสียง ไตน์ สาและ (2560) ได้ศึกษาผลของการสอนแบบ เอ็กซ์พลีซิฟที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สายวาริน ทาหาร (2553) การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง และการเขียนสะกดท่ายคำ โดยใช้เกมของนักเรียนชาวเขาเผ่าปกากะญอ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสมเด็จพระพุทธชินวงศ์ สมจิตต์ ชัยพูน (2551) การสอนซ่อมเสริม โดยใช้กิจกรรมเชิงบูรณาการเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ชลารินทร์ สุรินจักร (2554) การสอนภาษาแบบโฟนิกส์ประกอบการสอนภาษาไทยแบบองค์รวม เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง นอกจากนี้ Lu Sheng (2010) ได้พัฒนารูปแบบการสอนการออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สัทอักษร และปฏิสัมพันธ์สำหรับนักเรียนจีน ซึ่งนวัตกรรมที่ใช้พัฒนาการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สองส่วนใหญ่เป็นการพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกด การออกเสียงพยัญชนะต้น การออกเสียงสระ และการออกเสียงคำ และนวัตกรรมบางตัวก็ได้รับการพัฒนาขึ้นมาเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและทักษะการเขียนไปพร้อมกัน

อย่างไรก็ตามยังไม่มีมีการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สองโดยเฉพาะ ดังนั้นการพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทย เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางการอ่านออกเสียงพยัญชนะ ของนักเรียนชาวกะเหรี่ยงเป็นนวัตกรรมทางการสอนได้ถูกออกแบบขึ้นมาเพื่อใช้พัฒนาและแก้ปัญหาการออกเสียงสำหรับผู้ที่ใช้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองหรือไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่โดยเฉพาะ ซึ่งเป็นการออกแบบนวัตกรรมการเรียนการสอน ที่มีวิธีการหรือกิจกรรมทางการเรียนการสอน เนื้อหาที่ใช้ในการจัดกระบวนการ รวมถึงการวัดและการประเมินผลที่ถูกพัฒนาขึ้นสำหรับนักเรียนชาวกะเหรี่ยงโดยเฉพาะ เพื่อให้เหมาะสมกับลักษณะธรรมชาติของผู้เรียน รูปแบบการเรียนรู้และความต้องการของผู้เรียน บนพื้นฐานของการเข้าใจปัญหา และธรรมชาติทางภาษาของผู้เรียนที่มีภาษาแม่แตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐานเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และทักษะในการอ่านออกเสียง

ที่ถูกต้องและคงทนถาวร สามารถนำทักษะที่ได้ไปใช้ประโยชน์ได้จริงในชีวิตประจำวัน เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของตัวเองให้ดีขึ้นต่อไป

## 2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง

2.2 เพื่อประเมินคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะ ของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง

## 3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and development) รูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง โดยแบ่งออกเป็น 2 ระยะ ดังนี้

**ระยะที่ 1 (Research 1: R1)** การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสัทศาสตร์ฯ โดยผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลพื้นฐานสำคัญต่าง ๆ เพื่อใช้ในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนฯ มีประเด็นในการศึกษาและดำเนินการ ดังนี้

### 1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

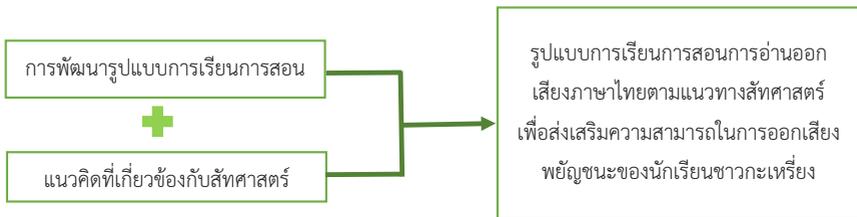
1.1 ศึกษาแนวโน้มความต้องการ สภาพปัญหาและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการออกเสียงของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง เพื่อกำหนดประเด็นปัญหาในการวิจัย

1.2 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ การออกแบบรูปแบบการเรียนการสอน การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาที่สอง ทฤษฎีทางภาษาและภาษาศาสตร์

ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) เพื่อกำหนดนิยามและวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และแนวทางในการวัดและประเมินผล

2. ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ความจำเป็นและความต้องการพื้นฐานจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ นักวิชาการทางการศึกษา คณะผู้บริหารและครูผู้สอนภาษาไทยให้แก่นักเรียนชาวกะเหรี่ยง

3. กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยผู้วิจัยนำข้อมูลและสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษาและวิเคราะห์ในข้อ 1 มากำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยเพื่อการพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสัทศาสตร์ฯ



**ระยะที่ 2 (Development 1: D1)** การพัฒนาและหาคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสัทศาสตร์ฯ

1. พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนโดยผู้วิจัยนำข้อมูลเนื้อหาและสาระสำคัญของแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาที่สอง แนวคิดเกี่ยวกับสัทศาสตร์ที่ได้จากการวิเคราะห์ในขั้นที่ 1 มาเป็นพื้นฐานและแนวทางในการดำเนินการวิจัยในระยะที่ 2 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอน โดยมีการดำเนินการมีดังนี้

1.1 พัฒนา (ร่าง) รูปแบบการเรียนการสอนตามข้อมูลและองค์ความรู้ที่ได้จากขั้นระยะที่ 1 (Research 1: R1) ทั้งในส่วนขององค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน และขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้

1.2 นำรูปแบบการเรียนการสอน (ฉบับร่าง) มาทำการสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 9 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญทางการสอน

ภาษาไทยในฐานะภาษาที่สอง จำนวน 3 คน ด้านหลักสูตรและการสอน จำนวน 2 คน ด้านการสอนประถมศึกษา จำนวน 2 คน ด้านการวัดประเมินผลและวิจัยทางการศึกษา จำนวน 2 คน ด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) พร้อมปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

2. การประเมินคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอน จากแบบประเมินคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนฯ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น และเป็นแบบประเมินที่ผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 7 คน โดยผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนทั้งฉบับพบว่ามีความน่าเชื่อถือในระดับ 1.00 ทุกรายการประเมิน ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้ นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมกับการสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 9 คน ประเมินระดับคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำเรียบร้อยแล้ว ด้วยมาตราส่วนประเมินค่า Rating Scale 5 ระดับ เพื่อพิจารณาระดับคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนฯ ที่พัฒนาขึ้น

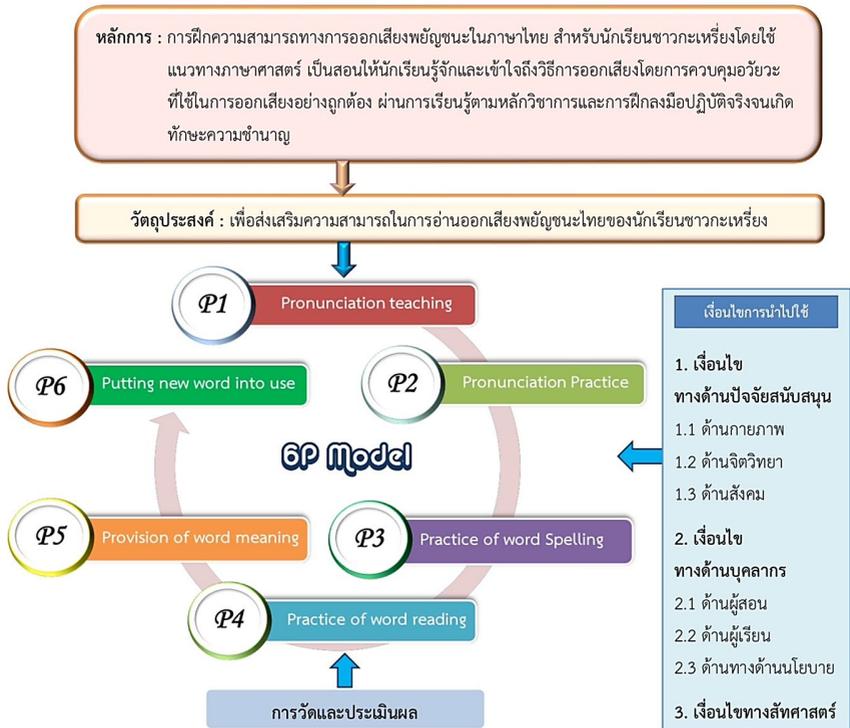
## 4. ผลการวิจัย

การพัฒนาารูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสหศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยออกเป็น 2 ตอน โดยมีรายละเอียดดังนี้

**ตอนที่ 4.1 ผลการพัฒนาารูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสหศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง**

รูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น (ฉบับร่าง ก่อนการสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญ) ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) จุดมุ่งหมาย 3) ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ 4) การวัดและประเมินผล และ 5) เงื่อนไขการนำไปใช้ โดยขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน คือ 1) สอนเรื่อง “เสียง” ให้นักเรียนรู้จัก (Pronunciation teaching) 2) ฝึกหัดการออกเสียง (Pronunciation Practice) 3) อ่านเรียงแจกลูกคำ (Practice of word Spelling) 4) นำไปสู่การอ่านแบบไม่สะกด (Practice of word

reading) 5) กำหนดความหมายของคำ (Provision of word meaning) และ 6) ฝึกนำไปประยุกต์ใช้ (Putting new word into use) และให้ชื่อว่า 6P Model โดยมีรายละเอียดขององค์ประกอบและขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ของรูปแบบการเรียนการสอนฯ ที่พัฒนาขึ้นดังนี้



ภาพที่ 1 รูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง (6P Model) ฉบับร่าง

หลังจากนำรูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยงหรือ 6P Model ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น นำไปสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 9 คน มีข้อเสนอแนะและผลการปรับปรุงดังนี้

**ตารางที่ 1** แสดงข้อเสนอแนะและผลการปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการเรียนการสอนหลังการสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญ

ข้อเสนอแนะ	ผลการปรับปรุง
ด้านองค์ประกอบโดยภาพรวมของรูปแบบการเรียนการสอน	ไม่มีการปรับปรุง คงไว้ 5 องค์ประกอบ เท่าเดิม
หลักการ	ปรับคำอธิบายจาก “ภาษาศาสตร์” ใช้เป็น “สัทศาสตร์” เพื่อให้สอดคล้องกับชื่องานวิจัย และปรับคำอธิบายให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น
จุดประสงค์	เลือกใช้คำเพียงคำเดียวระหว่าง “จุดประสงค์” หรือ “จุดมุ่งหมาย”
ด้านขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> <li>ตัดขั้นตอนที่ 4) ให้นักเรียนอ่านออกเสียงแบบไม่สะกดคำ (P4: Practice of word reading) ขั้นตอนที่ 5) การให้ความหมายของคำที่อ่าน (P5: Provision of word meaning) และขั้นตอนที่ 6) นำคำใหม่ที่ฝึกงานไปประยุกต์ใช้ (P6: Putting new word into use) เนื่องจากเป็นขั้นตอนที่พัฒนาผู้เรียนนอกเหนือจากจุดมุ่งหมายที่ปรากฏในรูปแบบการเรียนการสอน และอาจส่งผลกระทบต่อการศึกษาและประเมินผล</li> <li>ปรับชื่อบางขั้นตอนให้สื่อความหมายในเชิงปฏิบัติ อย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น</li> <li>เพิ่มชื่อภาษาไทยในขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ของตัวรูปแบบการเรียนการสอน</li> <li>แสดงขั้นตอนย่อยของขั้นตอนที่ 2 ให้ปรากฏในตัวรูปแบบการเรียนการสอน (Instructional Model) อย่างชัดเจน</li> </ol>

ตารางที่ 1 แสดงข้อเสนอแนะและผลการปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการเรียนการสอนหลังการสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญ (ต่อ)

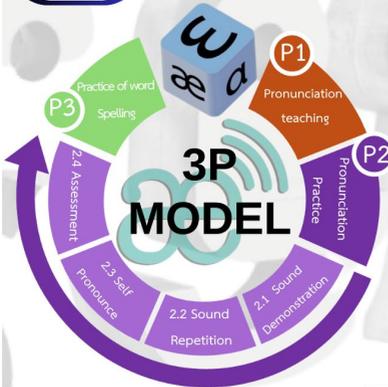
ข้อเสนอแนะ	ผลการปรับปรุง
เงื่อนไขด้านผู้สอน	1. เพิ่มคำสำคัญเกี่ยวกับครูผู้สอนต้องสามารถเป็นต้นแบบ (Modeling) ของผู้เรียนได้ 2. เพิ่มแนวทางให้ครูผู้สอนเน้นการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ที่เน้นการคิดสู่การถ่ายโยงการเรียนรู้
เงื่อนไขด้านจิตวิทยา	เพิ่มคำสำคัญเกี่ยวกับการเสริมแรงให้ผู้เรียน

เมื่อปรับปรุงองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนฯ ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 9 คน จากสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship) เรียบร้อยแล้วให้ชื่อรูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางศาสตร์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยงว่า 3P Model มีรายละเอียดขององค์ประกอบและขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ ดังนี้



## 3P MODEL

รูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสหศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะ



### ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

- P1** สอนเรื่อง “เสียง” ให้นักเรียนรู้จัก (P1: Pronunciation teaching)
- P2** ฝึกหัดการออกเสียง (P2: Pronunciation Practice)
  - 2.1 สาธิตการออกเสียงตามแนวสหศาสตร์ (Sound Demonstration)
  - 2.2 นักเรียนออกเสียงตามครู (Sound Repetition)
  - 2.3 นักเรียนออกเสียงเอง (Self-Pronounce)
  - 2.4 การประเมินผล (Assessment)
- P3** อ่านเรียงอักษรสะกดแบบแจกลูกคำ (P3: Practice of word Spelling)

### หลักการ

การฝึกความสามารถทางการออกเสียงพยัญชนะในภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาวกะเหรี่ยง โดยใช้แนวทางสหศาสตร์ สอนให้นักเรียนรู้จักเสียงพยัญชนะไทยในแต่ละเสียง พร้อมทั้งวิธีการออกเสียงพยัญชนะเหล่านั้นให้ถูกต้องด้วยการเรียนรู้ และเข้าใจฐานกรณ์ซึ่งเป็นอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง ผ่านการเรียนรู้หลักการและการลงมือปฏิบัติจริงจนเกิดความถูกต้องและชำนาญ

### จุดมุ่งหมาย

เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง

### การวัดและประเมินผล

1. วัดและประเมินผลจากการปฏิบัติจริงของผู้เรียน
2. วัดและประเมินผลจากการออกเสียงพยัญชนะไทยทั้งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย

### เงื่อนไขการนำไปใช้

- |  |                           |
|--|---------------------------|
| 1. เงื่อนไขทางด้านปัจจัยที่เอื้อต่อการจัดการเรียนรู้ | 2. เงื่อนไขทางด้านบุคลากร |
| 1.1 ด้านกายภาพ                                       | 2.1 ด้านผู้สอน            |
| 1.2 ด้านจิตวิทยา                                     | 2.2 ด้านผู้เรียน          |
| 1.3 ด้านสังคม  | 2.3 ด้านนโยบาย            |
|  | 3. เงื่อนไขทางสหศาสตร์    |

ภาพที่ 2 รูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสหศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง (3P Model) ฉบับสมบูรณ์ หลังการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

## 4.1 หลักการ

รูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยงมีหลักการ คือ การสอนให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการออกเสียงตามหลักวิชาการ หลังจากนั้นนำความรู้ที่ได้มา ฝึกปฏิบัติให้เกิดทักษะขึ้นในตัวเองผ่านการอ่านออกเสียงจากการอ่านสะกดแจกลูกคำ และการอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ ในภาษาไทยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1.1 การจัดการเรียนการสอนเป็นระบบ เป็นลำดับขั้นตอน สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย และหลักการ ตามแนวทางศาสตร์ที่มาช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจธรรมชาติของการออกเสียง ได้มากขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการออกเสียงต่าง ๆ ในภาษาไทยอย่างถูกต้อง นำไปสู่การ ฝึกฝนปฏิบัติที่ถูกต้องจนเกิดเป็นทักษะการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง

4.1.2 การออกเสียงพยัญชนะ เป็นการมุ่งเน้นให้ผู้เรียนรู้จักฐานกรณ์ซึ่งเป็นอวัยวะ ที่ใช้ในการออกเสียงและขีดเคลาเสียงให้ออกมาในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งความต่างของเสียงที่ เปล่งออกมานั้นจะถูกกำหนดแทนความหมายของสิ่งต่าง ๆ สอนให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการออก เสียงได้ถูกต้องตามตัวอักษร ทั้งการออกเสียงพยัญชนะต้น และการออกเสียงพยัญชนะท้าย ตามมาตราตัวสะกดในภาษาไทยได้อย่างถูกต้องตามหลักการอ่านออกเสียง

4.1.3 การส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะ เป็นการพัฒนาการออก เสียงพยัญชนะผ่านการอ่านออกเสียงแบบสะกดแจกลูกคำ และการอ่านออกเสียงคำศัพท์ ต่าง ๆ ในภาษาไทย

## 4.2 จุดมุ่งหมาย

รูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง มีจุดมุ่งหมาย ดังต่อไปนี้

4.2.1 เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย ของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง

### 4.3 ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้

กระบวนการจัดการกระบวนการเรียนรู้ในรูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง มีลำดับขั้นตอนอยู่ด้วยกัน 3 ขั้นตอน ได้แก่

1) สอนเรื่อง “เสียง” ให้นักเรียนรู้จัก (P1: Pronunciation teaching) เป็นกระบวนการสอนให้นักเรียนรู้จักเสียงต่าง ๆ แต่ละเสียงในภาษาไทย

หลักการ เป็นการสอนให้ผู้เรียนรู้จัก “ฐานกรณ์” ซึ่งเป็นอวัยวะที่ใช้ในการขัดเกลาเสียงพยัญชนะเสียงต่าง ๆ ในภาษาไทย รวมถึงวิธีการใช้อวัยวะฐานกรณ์ในการออกเสียงนั้น ๆ ในขั้นนี้จะเน้นการบรรยาย เพื่อให้นักเรียนเห็นภาพรวม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson’s Processes for Psychomotor Skill Development) อ้างถึงในทิตินา แชมมณี (2562: 244-245) กล่าวถึง การรับรู้ การเตรียมความพร้อม และแนวคิดการฝึกทักษะปฏิบัติตามองค์ประกอบของทักษะ (Model for Psychomotor Domain Based on Skill Components) อ้างถึงในทิตินา แชมมณี (2562: 246-247) กล่าวถึง สาธิตทักษะหรือการกระทำให้ผู้เรียนได้เห็นในภาพรวม

แนวทาง

1. สอนให้ผู้เรียนรู้จักอวัยวะฐานกรณ์ที่ใช้ในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะนั้น ๆ จาก ภาพประกอบ ซึ่งเป็นภาพแสดงอวัยวะในช่องปากที่ใช้ในการขัดเกลาเสียง
2. สอนวิธีการออกเสียงโดยใช้อวัยวะฐานกรณ์ โดยการบรรยายวิธีการออกเสียงนั้น ๆ จากภาพประกอบ ซึ่งเป็นภาพแสดงอวัยวะในช่องปากที่ใช้ในการขัดเกลาเสียง

2) ฝึกหัดการออกเสียง (P2: Pronunciation Practice) เป็นการฝึกการออกเสียง  
 พยัญชนะต่าง ๆ

หลักการ

เป็นการฝึกให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงหลักจากได้เรียนรู้ทฤษฎี  
 เป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงของผู้เรียนจนเกิดเป็น  
 ทักษะการออกเสียง ตามแนวความคิดการฝึกทักษะปฏิบัติตาม  
 องค์ประกอบของทักษะ (Model for Psychomotor Domain  
 Based on Skill Components) อ้างถึงในทิตินา แคมมณี  
 (2562: 246-247) ได้ให้ความสำคัญของการบอกเทคนิควิธี  
 การว่าควรทำอะไรอย่างไรการฝึกทักษะนั้นจึงจะประสบ  
 ความสำเร็จ และแนวคิดรูปแบบการเรียนการสอนทักษะ  
 ปฏิบัติของเดฟ (Dave's Instructional Model for  
 Psychomotor Domain) อ้างถึงในทิตินา แคมมณี (2562:  
 245-246), ซิมป์สัน (Simpson's Processes for Psycho-  
 Motor Skill Development) อ้างถึงใน ทิตินา  
 แคมมณี (2562: 244-245) และทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม  
 (Benjamin S. Bloom) ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor  
 Domain) ซึ่งให้ความสำคัญกับ การเลียนแบบการปฏิบัติ  
 ด้วยตัวเอง และการตรวจสอบแก้ไขความถูกต้องจากครู  
 ซึ่งถ้านักเรียนทำได้ถูกต้องครูจะให้คำชม แต่ถ้านักเรียน  
 ออกเสียงไม่ถูกต้องครูจะให้กำลังใจพร้อมเสริมแรงให้นักเรียน  
 พยายามต่อไป

แนวทาง

ให้ผู้เรียนได้ฝึกออกเสียงพยัญชนะด้วยตัวเอง มีวิธีการฝึก  
 ออกเสียง ดังนี้ โดยเริ่มจากให้นักเรียนสังเกตการวิธีการ  
 ออกเสียงตามแนวทางสัทศาสตร์ เป็นการเริ่มต้นการฝึก  
 ออกเสียงโดยการฟังเสียงจริงจากการออกเสียงของครู  
 (การสาธิต) พร้อมบรรยายวิธีการออกเสียงว่าเสียงที่  
 เปล่งออกมานี้มีวิธีการวางตำแหน่งอวัยวะในช่องปากอย่างไร  
 มีวิธีการเปล่งลมออกมาอย่างไร เป็นการสาธิตผ่าน

ภาพประกอบและซีดีให้เห็นการใช้วิธีจริงขณะการออกเสียง หลังจากนั้นให้นักเรียนออกเสียงตามครู หลังจากนั้นนักเรียนได้เห็นตัวอย่างวิธีการออกเสียงจริงจากครูแล้วให้นักเรียนพยายามเลียนแบบวิธีการและเสียงตามครูและให้นักเรียนออกเสียงเอง หลังจากนั้นให้นักเรียนออกเสียงพยัญชนะนั้น ๆ เอง โดยไม่ต้องมีครูเป็นแบบหรือเป็นต้นเสียงแล้วทำการประเมินผล หลังจากนั้นนักเรียนได้ฝึกฝนจนออกเสียงถูกต้อง และเกิดความชำนาญแล้วนั้น ครูจะให้นักเรียนออกเสียงเพื่อตรวจสอบว่านักเรียนออกเสียงนั้นได้ถูกต้องหรือไม่ โดยผ่านขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ย่อย 4 ขั้นตอน ดังนี้ 2.1) สาธิตการออกเสียงตามแนวสัทศาสตร์ (Sound Demonstration) 2.2) นักเรียนออกเสียงตามครู (Sound Repetition) 2.3) นักเรียนออกเสียงเอง (Self-Pronounce) และ 2.4) การประเมินผล (Assessment) การออกเสียงของนักเรียน

### 3) อ่านเรียงอักษรสะกดแบบแจกลูกคำ (P3: Practice of word Spelling)

#### หลักการ

เป็นการสอนการออกเสียงผ่านการอ่านแบบสะกดแจกลูกคำ เพื่อเป็นการฝึกทักษะประสบการณ์ความสามารถแบบการฝึกทักษะการออกเสียงแบบย่อย คือเสียงพยัญชนะที่เป็นหน่วยเสียงหนึ่งย่อยหน่วยเสียงหนึ่งในการออกเสียงคำต่าง ๆ ซึ่งเป็นหน่วยเสียงใหญ่ที่ใช้สื่อสารในภาษา ตามแนวคิดการฝึกทักษะปฏิบัติตามองค์ประกอบของทักษะ (Model for Psychomotor Domain Based on Skill Components) อ้างถึงในทิตินา แซมมณี (2562: 246-247) กล่าวถึงการสาธิตในทักษะย่อยและให้ผู้เรียนปฏิบัติตามแบบในทักษะย่อย การให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยด้วยตัวเอง และให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เหล่านั้น

## แนวทาง

1. สอนให้ผู้เรียนออกเสียงสะกดคำเริ่มจาก พยัญชนะ สระ ประสมเสียงกลายเป็นคำ เช่น กอ - อา อ่านว่า “กา”
2. ถ้าคำนั้นมี “วรรณยุกต์” ให้เริ่มจากการออกเสียง พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ในการประสมเสียงของคำนั้น เช่น กอ - อา - “กา”- กา - ไหมโทก้า หรือ กอ - อา - ไหมโท อ่านว่า “ก้า”
3. ถ้าคำนั้นมี พยัญชนะต้น สระ และพยัญชนะท้าย ให้เริ่มออกเสียงนั้น ๆ ตามลำดับ เช่น กา - อา - “กา”- กา - นอ อ่านว่า “กาน” หรือ กอ - อา - นอ อ่านว่า “กาน”
4. ถ้าคำนั้นมี พยัญชนะต้น สระ พยัญชนะท้าย และวรรณยุกต์ ให้เริ่มออกเสียงแบบสะกดคำตามลำดับ เช่น กอ - อา - “กา” - กา - นอ - “กาน” - กาน - ไหมโท อ่านว่า “ก้าน” หรือ กา - อา - นอ - “กาน” - กาน - ไหมโท อ่านว่า “ก้าน”

โดยในการอ่านสะกดแจกลูกคำในคำที่มีวรรณยุกต์ และ พยัญชนะท้าย จะให้วิธีใดก็ขึ้นอยู่กับความสามารถพื้นฐานของผู้เรียน ซึ่งครูผู้สอนสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสม

5. ครูประเมินผลการออกเสียงพยัญชนะจากการอ่านสะกดแจกลูกคำ ถ้าเสียงพยัญชนะไหนไม่ถูกต้องครูสามารถดำเนินการแก้ไขได้ทันที ทั้งในขั้นของการสะกดคำ ซึ่งเป็นขั้นที่สามารถได้ยินเสียงพยัญชนะได้ชัดเจน หรือขั้นที่ประสมออกมาเป็นคำแล้วก็ตาม ถ้านักเรียนออกเสียงไม่ถูกต้องในขั้นไหน ครูผู้สอนก็สามารถดำเนินการแก้ไขในขั้นนั้น

#### 4.4 การวัดและประเมินผล

การวัดและการประเมินผลจะช่วยให้ครูทราบว่าการจัดระบวนการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยงเป็นอย่างไร สามารถส่งเสริมความสามารถของผู้เรียนได้หรือไม่ โดยการวัดและการประเมินผลจะทำใน 2 ช่วงคือ

1) การประเมินความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะก่อนเรียน (Pre-Test)

2) การประเมินความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะหลังเรียน (Post-Test)

ซึ่งในแบบทดสอบแต่ละชุดจะประกอบด้วยการทำสอบวัดความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะจากการอ่านออกเสียงในรูปแบบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1) การทดสอบความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะต้น จากการอ่านสะกดแบบแจกลูกคำ และจากการอ่านเป็นคำ โดยมีเกณฑ์การประเมินความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะต้น ของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง ดังนี้

1.1) ออกเสียงพยัญชนะต้นจากการสะกดแจกลูกคำได้ถูกต้อง หมายถึง การออกเสียงพยัญชนะต้นได้ตรงตามรูปเขียน โดยไม่สลับหรือนำเสียงอื่นมาออกเสียงแทนที่ เช่น ป /p/ ออกเสียงเป็น บ /b/, ล/ล/ ออกเสียงเป็น ส/s/ เหตุเพราะด้วยความคล้ายกันของตัวอักษร แต่เสียงที่เปล่งออกต่างกันอย่างสิ้นเชิง จึงทำให้ผู้เรียนมักเกิดความสับสนในการออกเสียงกับตัวอักษรที่ปรากฏ

1.2) ออกเสียงพยัญชนะต้นในคำนั้น ๆ ได้ถูกต้อง หมายถึง การไม่ใช้เสียงอื่นมาแทนที่เสียงพยัญชนะต้นในคำนั้น ๆ เช่น คำว่า “ลม” อ่านว่า /lom/ ไม่ใช่ สม /som/, คำว่า “ปาน” อ่านว่า /pa:n/ ไม่ใช่ บาน /ba:n/ และคำว่า “ราย” อ่านว่า /ra:j/ ไม่ใช่ /la:j/ เป็นต้น

2) การทดสอบความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะท้ายตามมาตราตัวสะกด จากการอ่านสะกดแบบแจกลูกคำ และจากการอ่านออกเสียงเป็นคำ โดยมีเกณฑ์การประเมินความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะท้ายตามมาตรตัวสะกดของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง ดังนี้

2.1) ออกเสียงพยัญชนะท้ายจากการสะกดคำแจกลูกคำได้ถูกต้อง หมายถึง การออกเสียงพยัญชนะท้ายตามตัวสะกด 8 มาตรา โดยไม่ใช่เสียงอื่นมาแทนที่เสียงตัวสะกดในการอ่านสะกดคำแจกลูกในคำนั้น ๆ เช่น คำว่า “กาน” สะกดว่า กอ อา นอ กาน ไม่ใช่ กอ อา มอ กาม หรือ กอ อา มอ กาน เป็นต้น

2.2) ออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำนั้น ๆ หมายถึง การไม่เว้นว่างการออกเสียงตัวสะกดในคำที่มีตัวสะกดในมาตราต่าง ๆ เช่น คำว่า “เลี้ยว” ออกเสียงว่า /liaw/ ไม่ใช่ /lia/, คำว่า “ธนาคาร” ออกเสียงว่า /tha na kha:n/ ไม่ใช่ /tha na kha:/ และ คำว่า “เลขที่” ออกเสียงว่า /lê:k thi:/ ไม่ใช่ /lê: thi:/ ซึ่งเป็นปัญหาการออกเสียงที่พบมาก เพราะภาษากะเหรี่ยงเป็นภาษาที่ไม่มีตัวสะกดหรือไม่มีพยัญชนะท้าย

2.3) ออกเสียงพยัญชนะท้ายตรงตามมาตราตัวสะกดในคำนั้น ๆ หมายถึง การไม่ใช่เสียงตัวสะกดอื่นมาแทนที่เสียงตัวสะกดในคำนั้น ๆ เช่น คำว่า “กาน” อ่านว่า /ka:n/ ไม่ใช่ /ka:m/ หรือ คำว่า “ขับ” อ่านว่า /khap/ ไม่ใช่ /khat/ เป็นต้น

## 4.5 เงื่อนไขการนำไปใช้

เงื่อนไขการนำรูปแบบการเรียนการสอนการออกเสียงในภาษาไทยตามแนวทาง สัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง มีปัจจัยเงื่อนไขที่ต้องให้ความสำคัญอยู่ 2 ประการ ได้แก่

4.5.1 เงื่อนไขทางด้านปัจจัยที่เอื้อต่อการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นปัจจัยที่สนับสนุน การเรียนรู้ของนักเรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี ต้องคำนึงถึงบรรยากาศในการจัดการ การเรียนการสอน ต่อไปนี้

4.5.1.1 เงื่อนไขด้านกายภาพ เป็นสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ภายในห้องเรียนที่จะ ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข เช่น ห้องเรียนมีขนาดเหมาะสม มีแสงสว่างเพียงพอ กระจกหน้าต่างมีขนาดเหมาะสม มีการจัดห้องเรียน โต๊ะ เก้าอี้ เหมาะสม กับการจัดกิจกรรมการฝึกออกเสียงพยัญชนะสำหรับนักเรียนชาวกะเหรี่ยง

4.5.1.2 เงื่อนไขด้านจิตวิทยา เป็นสภาพความรู้สึกทางจิตใจของนักเรียนที่มี ความสุขในการเรียน รู้สึกสนุกกับการจัดกิจกรรม ความรู้สึกสบายใจ มีความอบอุ่น เป็นกันเอง พร้อมการเสริมแรงให้ผู้เรียนเป็นระยะ มีปฏิสัมพันธ์อันดีต่อความรักและ

ความศรัทธาต่อครูผู้สอน มีอิสระในการแสดงออกพินพื้นฐานของกาลเทศะ รู้สึกปลอดภัยจากการคุกคามทางการเรียน เช่น การลงโทษ ดุด่า เมื่อไม่สามารถทำได้ การสร้างความสุขในการเรียน และการทำให้ผู้เรียนรู้สึกดีใจหรือภาคภูมิใจในความสามารถและความพยายามของตนที่สามารถทำได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นเงื่อนไขทางจิตวิทยาที่ครูผู้สอนควรคำนึงถึง

4.5.1.3 เงื่อนไขด้านสังคม เป็นสภาพแวดล้อมที่ปลูกฝังให้นักเรียนช่วยเหลือกันในการเรียน เมื่อเพื่อนใดคนหนึ่งมีข้อผิดพลาด เพื่อนคนอื่น ๆ ต้องให้กำลังใจช่วยเหลือซึ่งกันและกันไม่ล้อเลียนดูถูกกัน แต่จะช่วยกันจนประสบความสำเร็จ

4.5.2 เงื่อนไขทางด้านบุคลากร หรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้รูปแบบการเรียนการสอนในโรงเรียน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียง ซึ่งประกอบด้วย

4.5.2.1 เงื่อนไขด้านผู้สอน เป็นปัจจัยที่สำคัญในการส่งเสริมสนับสนุนให้การดำเนินกิจกรรมตามรูปแบบของการสอนประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของรูปแบบโดยมีลักษณะดังนี้

- ครูผู้สอนควรมีความรู้พื้นฐานทางสัทศาสตร์ สามารถเป็นต้นแบบ (Modeling) ที่ถูกต้องในการออกเสียงมีประสบการณ์ทางการสอนภาษาไทย และที่สำคัญผู้สอนต้องมีจิตวิญญาณของความเป็นครูอย่างแท้จริง คือต้องสละเวลาในการสอนการฝึกทักษะความสามารถในการออกเสียงแก่ผู้เรียน และมีการติดตามประเมินผลทันทีให้ผลย้อนกลับพร้อมทั้งการปรับปรุงการออกเสียงถ้าผู้เรียนออกเสียงไม่ถูกต้อง ช่วยเหลือและแก้ปัญหาแก่นักเรียนบางส่วนที่ตามเพื่อนไม่ทัน ให้คำแนะนำอย่างจริงจัง ไม่มีความรู้สึกรำคาญผู้เรียน

- ผู้สอนควรเตรียมความพร้อมในเนื้อหาขั้นตอนวิธีการออกเสียงต่าง ๆ รวมถึงหลักการทางสัทศาสตร์ เกี่ยวกับวิธีการออกเสียงในหน่วยเสียงต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกัปัจจัยพื้นฐานกรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่ครูผู้สอนควรทบทวนก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

- ครูผู้สอนเน้นการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ให้ผู้เรียนได้เกิดการคิดสู่การถ่ายโยงการเรียนรู้ โดยเฉพาะในขั้นที่ 1) สอนเรื่อง “เสียง” ให้นักเรียนรู้จัก (P1: Pronunciation teaching) ซึ่งเป็นกระบวนการสอนให้นักเรียนรู้จักเสียงต่าง ๆ แต่ละเสียงในภาษาไทย ควรให้นักเรียนเข้าใจที่มาของการเกิดเสียงแต่ละเสียง ไม่เพียงแต่สอนให้นักเรียนจำเท่านั้น แต่ควรให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างเข้าใจ

4.5.2.2 เงื่อนไขด้านผู้เรียน ต้องให้ความใส่ใจ สนใจ และร่วมกิจกรรมการส่งเสริมความสามารถทางการออกเสียง รวมถึงผู้เรียนต้องมีความพยายามและมีความอดทนในการเรียนและการฝึกพัฒนาความสามารถของตนเอง เพราะการฝึกทักษะอาจต้องใช้เวลามากน้อยต่างกัน ตามแต่ธรรมชาติทางการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน ดังนั้นความพยายามและความอดทนของผู้เรียนจึงเป็นสิ่งจำเป็น

4.5.2.3 เงื่อนไขด้านนโยบายและการสนับสนุนจากผู้อำนวยการโรงเรียนในการใช้รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะในการสนับสนุนสถานที่ ระยะเวลาในการเรียน รวมถึงช่วงเวลาในการเรียน โดยการสนับสนุนปัจจัยเหล่านี้จากผู้อำนวยการโรงเรียนจึงเป็นเงื่อนไขที่สำคัญสำหรับการใช้รูปแบบการเรียนการสอน

4.5.3 เงื่อนไขทางสัทศาสตร์ เป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งสำหรับการนำรูปแบบการเรียนการสอนฯ ไปใช้ให้เกิดความสำเร็จ อันเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ ซึ่งเป็นภาษากะเหรี่ยงที่ผู้เรียนใช้พูดคุยในชีวิตประจำวัน ดังนั้น ครูผู้สอนจึงต้องเข้าใจพื้นฐานทางภาษาและการออกเสียงของผู้เรียน เพื่อเป็นพื้นฐานในการนำไปสู่การพัฒนาความสามารถของผู้เรียนแต่ละบุคคลตามความเหมาะสม

**ตอนที่ 4.2 ผลการประเมินคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะ ของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง**

รูปแบบการเรียนการสอนฯ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 9 คน โดยแบ่งประเด็น การประเมินออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนฯ (ในภาพรวม) ประกอบด้วย 1.1) การกำหนดองค์ประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบการเรียนการสอนฯ มีความเหมาะสม และครอบคลุมความต้องการจำเป็นที่ส่งเสริมให้นักเรียนชาวกะเหรี่ยงมีความสามารถในการออกเสียงภาษาไทย และ 1.2) องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนฯ แต่ละองค์ประกอบมีความสอดคล้องสัมพันธ์ กับวัตถุประสงค์และเนื้อหาสาระ และในด้านที่ 2) ด้านองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน ประกอบด้วย 2.1) องค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์

2.2) องค์ประกอบเชิงกระบวนการ 2.3) องค์ประกอบเชิงการวัดและการประเมินผล และ 2.4) องค์ประกอบบริบทสนับสนุนอื่น ๆ ผลการประเมินพบว่า รูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะ ของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง มีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด ( $M = 4.56$ ,  $SD = 0.58$ ) โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าในด้านที่ 1 ด้านการกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนฯ (ในภาพรวม) ได้คะแนนประเมินมากที่สุด ( $M = 4.61$ ,  $SD = 0.61$ ) และรองลงมาก็คือในด้านที่ 2 ด้านองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน ได้คะแนนการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด ( $M = 4.55$ ,  $SD = 0.58$ ) และเมื่อพิจารณาจากข้อย่อยในด้านที่ 2 พบว่า ผลรวมด้านย่อยที่ 2.1 องค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์ ได้คะแนนการประเมินสูงสุด ( $M = 4.67$ ,  $SD = 0.48$ ) ซึ่งอยู่ในระดับการประเมินมากที่สุด รองลงมาก็คือผลรวมด้านย่อยที่ 2.3 องค์ประกอบเชิงการวัดและการประเมินผล คะแนนการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด ( $M = 4.61$ ,  $SD = 0.70$ ) ลำดับถัดมาคือผลรวมด้านย่อยที่ 2.2 องค์ประกอบเชิงกระบวนการ คะแนนการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด ( $M = 4.52$ ,  $SD = 0.51$ ) และลำดับสุดท้ายคือ ผลรวมด้านย่อยที่ 2.4 องค์ประกอบบริบทสนับสนุนอื่น ๆ ได้คะแนนการประเมินอยู่ในระดับมาก ( $M = 4.31$ ,  $SD = 0.67$ ) ดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงผลการประเมินคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนฯ ที่พัฒนาขึ้น

รายการตรวจสอบ	ค่าเฉลี่ย (M)	S.D.	ระดับ
<b>1. ด้านการกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนฯ (ในภาพรวม)</b>			
1.1 การกำหนดองค์ประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบการเรียนการสอนฯ มีความเหมาะสม และครอบคลุมความต้องการจำเป็นที่ส่งเสริมให้นักเรียนชาวกะเหรี่ยงมีความสามารถในการออกเสียงภาษาไทย	4.67	0.71	มากที่สุด
1.2 องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนฯ แต่ละองค์ประกอบมีความสอดคล้องสัมพันธ์ กับวัตถุประสงค์และเนื้อหาสาระ	4.56	0.53	มากที่สุด
ผลรวมด้านที่ 1	4.61	0.61	มากที่สุด
<b>2. ด้านองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน</b>			
<b>2.1 องค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์</b>			
2.1.1 หลักการของรูปแบบมีความเหมาะสม สอดคล้อง และเชื่อมโยงกับแนวคิดของรูปแบบการเรียนการสอนฯ	4.56	0.53	มากที่สุด
2.1.2 หลักการและเหตุผลมีความชัดเจนเพียงพอที่สามารถนำไปใช้เป็นกรอบในการกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนที่แสดงให้เห็นถึงจุดเน้นในกระบวนการเรียนการสอน	4.67	0.50	มากที่สุด
2.1.3 วัตถุประสงค์มีความชัดเจน สามารถแสดงถึงสื่อที่มุ่งหวังให้เกิดขึ้นในตัวของผู้เรียน	4.67	0.50	มากที่สุด
2.1.4 หลักการและวัตถุประสงค์มีความสอดคล้องกัน	4.78	0.44	มากที่สุด
ผลรวมด้านย่อยที่ 2.1	4.67	0.48	มากที่สุด

รายการตรวจสอบ	ค่าเฉลี่ย (M)	S.D.	ระดับ
<b>2.2 องค์ประกอบเชิงกระบวนการ</b>			
2.2.1 กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีขั้นตอนครบถ้วน เหมาะสม และสอดคล้องต่อเนื่องกัน	4.44	0.53	มาก
2.2.2 ขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมสามารถทำให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามวัตถุประสงค์	4.67	0.50	มากที่สุด
2.2.3 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับหลักการและวัตถุประสงค์	4.44	0.53	มาก
ผลรวมด้านย่อยที่ 2.2	4.52	0.51	มากที่สุด
<b>2.3 องค์ประกอบเชิงการวัดและการประเมินผล</b>			
2.3.1 การวัดและการประเมินผลมีความสอดคล้องสัมพันธ์เหมาะสมต่อเนื่องกันระหว่างวัตถุประสงค์และขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.67	0.71	มากที่สุด
2.3.2 การวัดและการประเมินผลสามารถวัดและประเมินผลได้จริง	4.56	0.73	มากที่สุด
ผลรวมด้านย่อยที่ 2.3	4.61	0.70	มากที่สุด
<b>2.4 องค์ประกอบบริบทสนับสนุนอื่น ๆ</b>			
2.4.1 บริบทและสิ่งสนับสนุนอื่น ๆ ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ มีความเหมาะสมสอดคล้องกับหลักการและวัตถุประสงค์ การวัดและการประเมินผล	4.11	0.78	มาก
2.4.2 บริบทสนับสนุนอื่น ๆ มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกระบวนการเรียนการสอน	4.44	0.53	มาก
ผลรวมด้านย่อยที่ 2.4	4.31	0.67	มาก
ผลรวมด้านที่ 2	4.55	0.58	มากที่สุด
<b>ผลรวมทั้งฉบับ</b>	4.56	0.58	มากที่สุด

## 5. อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลเรื่องการพัฒนาารูปแบบกา รเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง ผู้วิจัยได้แบ่งรายละเอียดการอภิปรายผลไว้ 2 ประเด็น ดังรายละเอียดต่อไป

5.1 การพัฒนาารูปแบบการเรียนการสอนฯ ประกอบด้วย 2 ส่วนสำคัญ ได้แก่ องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) จุดมุ่งหมาย 3) ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ 4) การวัดและประเมินผล และ 5) เงื่อนไขการนำไปใช้ ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการช่วยสนับสนุนให้กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่อยู่ในรูปแบบของการเรียนการสอน (Instructional Model) ซึ่งเป็นกระบวนการที่มีระบบ มีความสอดคล้องเชื่อมโยงกันขององค์ประกอบสำคัญ ทางหลักการแนวคิดและทฤษฎี การเรียนการสอนที่ช่วยหนุนเสริมให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จทางการเรียนรู้ด้วยความเป็นระบบของการเรียนการสอนองค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับที่ ทิศนา แคมมณี (2562: 221-222); ชนาธิป พรกุล (2543: 101-102); อาร์เรนต์ Arends (2011); และจอยซ์และวีล (Joyce & Weil, 1996) ได้กล่าวไว้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่ดีและมีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ กระบวนการเรียนการสอน แนวทางการวัดและการประเมินผล และเงื่อนไขการนำไปใช้หรือปัจจัยสนับสนุนความสำเร็จของการใช้รูปแบบ โดยในการพัฒนาารูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางสัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง หรือที่เรียนกว่า 3P Model มีความน่าสนใจในประเด็นของหลักการของรูปแบบ ที่เน้นการสอนให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการออกเสียงตามหลักวิชาการ หลังจากนั้นนำความรู้ที่ได้มาฝึกปฏิบัติให้เกิดทักษะขึ้นในตัวเองผ่านการอ่านออกเสียงจากการอ่านสะกดแจกลูกคำและการอ่านออกเสียงคำต่าง ๆ ในภาษาไทยได้อย่างเป็นระบบผ่านกระบวนการให้ผู้เรียนเข้าใจถึงธรรมชาติของการออกเสียง (ฐาน-กรรม) แล้วให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด Learning by doing เน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจนเกิดเป็นความสามารถในการออกเสียงภาษาไทยได้อย่างถูกต้องสอดคล้องกับที่ ทิศนา แคมมณี (2562: 223-224) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย (psycho-motor domain) เป็นรูปแบบที่มุ่งพัฒนา

ความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ การกระทำ หรือการแสดงออกต่าง ๆ จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี ซึ่งเป็นรูปแบบที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียนในการเรียนรู้หรือการเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (student-centered model) โดยอาเรนด (Arends, 2001: 25) อ้างถึงใน สมจิต จันทรฉาย (2557: 235) ได้กล่าวว่าการให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกทางการเรียนรู้ จะส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะความสามารถต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่นเดียวกับการฝึกความสามารถทางด้านภาษา โดยเฉพาะการออกเสียงจำเป็นต้องใช้การลงมือทำด้วยตนเอง และการฝึกฝนที่ถูกวิธี ดังที่ Olenka Bilash. (2020). ได้กล่าวว่าในการอ่านออกเสียงนั้น การฝึกให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงได้อย่าง ถูกต้อง และคล่องแคล่ว ควรฝึกฝนไปตามลำดับ โดยใช้เทคนิควิธีการที่ถูกต้องมาหนุนเสริม จะสามารถทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้เร็วยิ่งขึ้น ซึ่งการใช้กระบวนการทางภาษาศาสตร์ ในมิติของสัทวิทยาที่เน้นให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงธรรมชาติของการออกเสียง การใช้ข้อวัยต่าง ๆ (ฐาน-กรณ์) ที่เน้นความสัมพันธ์ระหว่างอวัยวะ และเสียง ผ่านกระบวนการขัดเกลาเสียงที่ถูกวิธีนำมาซึ่งการออกเสียงที่ถูกต้อง ดังนั้นการให้ความสำคัญกับกลวิธีการออกเสียงจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน รุ่งฤดี แผลงศร (2560: 130-139) ซึ่งรายละเอียดสำคัญเหล่านี้ที่จะช่วยหนุนเสริมให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงในภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง เป็นหลักการสำคัญ และสอดแทรกอยู่ในทุกองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

และส่วนของการจัดการเรียนรู้มี 3 ขั้นตอน คือ 1) สอนเรื่อง “เสียง” ให้นักเรียนรู้จัก (Pronunciation teaching) 2) ฝึกหัดการออกเสียง (Pronunciation Practice) 3) อ่านเรียงอักษรสะกดแบบแจกลูกคำ (Practice of word Spelling) โดยผู้วิจัยให้ชื่อว่า 3P Model ตามขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 3 ขั้นตอน ที่มีชื่อภาษาอังกฤษในทุกขั้นขึ้นต้นด้วยตัวอักษร P โดยในการจัดการเรียนรู้ทั้ง 6 ขั้นตอนนี้ เป็นขั้นตอนที่ฝึกให้ผู้เรียนได้ฝึกการออกเสียงจากขั้นตอนที่ 1 ไปยังขั้นตอนที่ 2 เพื่อเป็นพื้นฐานของการฝึกในขั้นตอนที่ 3 ซึ่งเป็นลักษณะของการอ่านออกเสียงแบบ ซึ่งเป็นการฝึกให้ผู้เรียนได้รู้จักการออกเสียงที่เป็นระบบก่อนการฝึกอ่านแบบแจกลูกคำที่ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการออกเสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ทวีศักดิ์ อุณจิตติกุล, 2558: 20; กาญจนา บุญรัมย์, 2537: 39; สนิท สัตโยภาส, 2526: 78; บันลือ พฤษขวัน, 2520: 35) ไม่ว่าจะเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว พยัญชนะต้นควบ หรือพยัญชนะท้ายหรือที่เรียกว่าตัวสะกดได้เป็นอย่างดี จึงเป็น

ขั้นตอนที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ออกเสียงในภาษาไทยได้อย่างถูกต้องยิ่งขึ้น สอดคล้องกับที่ สุวัฒน์ เลี่ยมประวัตติ (2559) ได้กล่าวถึงแนวคิดการจัดกระบวนการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง (Second Language) ว่ามีความแตกต่างกับผู้เรียนที่เรียนรู้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) ซึ่งการเรียนภาษาที่สองนั้น เป็นการเรียนภาษาอื่นซึ่งไม่ใช่ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของตัวผู้เรียนเอง ซึ่งการสอนให้ผู้เรียนได้รู้จักความหมายผ่านเสียงจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีมากยิ่งขึ้น และ รุ่งฤดี แผลงศร (2560) ยังกล่าวอีกว่าการสอนภาษาในฐานะภาษาที่สองให้สำเร็จควรให้ความสำคัญกับการให้ประสบการณ์จริงทางการใช้ภาษาตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นประสบการณ์ทางภาษาที่เรียนรู้ผ่านช่วงวัยนั้น ๆ

5.2 การประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนการสอน พบว่ามีประเด็นที่น่าสนใจอยู่ที่ด้านการกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนฯ (ในภาพรวม) ได้คะแนนประเมินมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับด้านอื่น ๆ ในการประเมิน ซึ่งจากการวิเคราะห์พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีการกำหนดองค์ประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบการเรียนการสอนฯ มีความเหมาะสม และครอบคลุมความต้องการจำเป็นที่ส่งเสริมให้นักเรียนชาวกะเหรี่ยงมีความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะในภาษาไทยได้ ซึ่งแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนฯ แต่ละองค์ประกอบมีความสอดคล้องสัมพันธ์ กับวัตถุประสงค์และเนื้อหาสาระ โดยจะเห็นได้ว่าในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนฯ นี้ ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับความสอดคล้องเชื่อมโยงกับองค์ประกอบต่าง ๆ ตามหลักทฤษฎีของการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน ซึ่งทำให้ความสอดคล้องขององค์ประกอบที่พัฒนาขึ้นมีคะแนนของระดับคุณภาพมากที่สุด ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงคุณภาพของรูปแบบที่พัฒนาขึ้นเป็นอย่างดี สอดคล้องกับที่ กัสตาฟสันและแบรนซ์ (Gustafson & Branch, 2002) อ้างอิงใน วัชรพล วิบูลยศรีน (2561: 113) ได้กล่าวว่ารูปแบบการเรียนการสอนที่ดีนั้นต้องเป็นเครื่องมือทางโมทัศน์ในสร้างการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ มีการกำหนดรายละเอียดต่าง ๆ สอดคล้องและเชื่อมโยงกันของทุกองค์ประกอบอย่างเป็นระดับ จะทำให้รูปแบบการเรียนการสอนนั้น ๆ มีคุณภาพ และคะแนนการประเมินคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนอันดับรองลงมาคือด้านองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน ได้คะแนนการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด โดยพบว่าองค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์ ได้คะแนนการประเมินสูงสุด

รองลงมาคือองค์ประกอบเชิงการวัดและการประเมินผล และองค์ประกอบเชิงกระบวนการ ตามลำดับ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่ารูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นมี มีการจัดวางระบบ ที่มีคุณภาพสอดคล้องและเชื่อมโยงกันทุกองค์ประกอบ ทั้งหลักการ จุดประสงค์ การจัดการ เรียนรู้ การวัดและการประเมินผล รวมถึงเงื่อนไขการนำไปใช้ มีความสอดคล้องกับแนวคิด ทฤษฎีที่ส่งเสริมความสามารถของการออกเสียงภาษาไทยได้เป็นอย่างดี อย่างที่ศึกษา แคมมณี (2562) ได้กล่าวไว้ว่ารูปแบบการเรียนการสอนที่มีคุณภาพนั้นเป็นสภาพ หรือลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อต่าง ๆ โดยมีการจัดกระบวนการหรือขั้นตอนในการ เรียนการสอนโดยอาศัยวิธีสอนและเทคนิคการสอนต่าง ๆ เข้าไปช่วยทำให้สภาพการเรียน การสอนนั้นเป็นไปตามหลักการที่ยึดถือและมีคุณภาพ

## 6. ข้อเสนอแนะ

### 6.1 ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

6.1.1 รูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทาง สัทศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง มีหลักการในการส่งเสริมความสามารถของผู้เรียนโดยการเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติการ ออกเสียงด้วยความเข้าใจหลักการออกเสียงอย่างถูกต้อง ดังนั้นครูผู้สอนจึงต้องให้ ความสำคัญกับการฝึกปฏิบัติของผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้ลงมือทำด้วยตนเอง โดยครูผู้สอน มีหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกทางการเรียนรู้ มีหน้าที่ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้และ การฝึกปฏิบัติของผู้เรียน

6.1.2 การใช้รูปแบบการเรียนการสอนอาจใช้เวลาในการฝึกการออกเสียง ในแต่ละขั้นที่ค่อนข้างมีรายละเอียดให้ครูผู้สอนต้องให้ความสำคัญและใส่ใจผู้เรียน แต่ละคน ดังนั้นการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 3P Model จึงต้องการอาศัยความใส่ใจ ของครูผู้สอนในการช่วยส่งเสริมความสามารถที่คาดหวังแก่ผู้เรียน

6.1.3 รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น เมื่อผู้สอนนำไปใช้จริง สามารถ ปรับเปลี่ยนประยุกต์ให้เข้ากับบริบทของโรงเรียน ธรรมชาติทางการเรียนรู้ของผู้เรียน สภาพแวดล้อม และปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การใช้รูปแบบการเรียนการสอนฯ สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด

## 6.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

6.2.1 ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญต่อการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนการอ่านออกเสียงภาษาไทยตามแนวทางศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะของนักเรียนชาวกะเหรี่ยง ซึ่งในการวิจัยครั้งต่อไป นักวิชาการหรือนักวิจัยที่สนใจในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองอาจวิจัยศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาให้กับนักเรียนในกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ ที่มีความจำเป็นในการเรียนภาษาไทย

6.2.2 การพัฒนาความสามารถทางภาษาไทยให้กับนักเรียนชาวกะเหรี่ยง ซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีจำนวนประชากรมากที่สุดในประเทศไทย ผู้วิจัยอาจศึกษาพัฒนาวิจัยนวัตกรรมทางการจัดการเรียนรู้เพิ่มเติม เช่น การออกแบบสื่อประกอบการเรียนการสอน การออกแบบคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (Computer Assisted Instruction: CAI) การออกแบบหลักสูตรเฉพาะที่สอดคล้องกับบริบทและความต้องการทางการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนชาวกะเหรี่ยง เพื่อให้ครูผู้สอนนักเรียนชาวกะเหรี่ยงได้มีตัวเลือกในการเรียนรู้ภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองได้หลากหลายในการเลือกนวัตกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับบริบทของตนเองให้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสมกับผู้เรียน

## 7. เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). *ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องให้ใช้มาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษา*. เข้าถึงเมื่อ 3 กันยายน 2565, เข้าถึงได้จาก [https://bet.obec.go.th/index/wpcontent/uploads/dlm\\_uploads/2016/10/Ministry-of-education-Announcement-11\\_10\\_2016.pdf](https://bet.obec.go.th/index/wpcontent/uploads/dlm_uploads/2016/10/Ministry-of-education-Announcement-11_10_2016.pdf)

กาญจนา บุญรัมย์. (2537). *การสอนภาษาไทยระดับอุดมศึกษา*. อุบลราชธานี : ฝ่ายเอกสารตำรา สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.

- ชนาธิป พรกุล. (2543). *แคตส์ รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชลารินทร์ สุรินจักร. (2554). *การสอนภาษาแบบโฟนิิกส์ประกอบการสอนภาษาไทยแบบองค์รวม เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต), สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- โชคศิริภคณ์ ธนเศรษฐวัฒนา, จารุวรรณ เบญจาทิกุล, สมเกียรติ รักษมณี และพรสวรรค์ สุวรรณธาดา. (2561). นวัตกรรมแก้ปัญหาการออกเสียงภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษากลุ่มชาติพันธุ์อำเภอในจังหวัดเชียงราย. *วารสารรมยสาร*, 16(1), 273-230.
- ไฉนีส และ. (2560). *ผลของการสอนแบบเอ็กซ์พลิชิตที่มีต่อทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต), สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ทวีศักดิ์ อุจน์ติดิกุล. (2558). *คู่มือการเรียนการสอนภาษาไทย โดยวิธีแจกลูกและสะกดคำ*. กรุงเทพฯ : วศิระ.
- ทิตินา เขมมณี. (2562). *ศาสตร์การสอน องค์กรความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. พิมพ์ครั้งที่ 23. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ และคณะ. (2558). “วิจัยและพัฒนาแบบฝึกอิเล็กทรอนิกส์เพื่อแก้ปัญหการอ่านออกเสียงและการพูดภาษาไทยไม่ชัด.” รายงานการวิจัย สถาบันภาษาไทยสิรินธร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นนุช เอี้ยวเจริญ. (2552). “การเพิ่มประสิทธิภาพการอ่านออกเสียงของนักศึกษาในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องการอ่านออกเสียง.” สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตยะลา.
- บันลือ พลกษวัน. (2520). *การสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถม*. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- ประสงค์ ราชณสุข. (2532). *การศึกษาปัญหาและวิธีการแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา*. รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- ปาริฉัตร พลสมบัติ. (2555). *การพัฒนาแบบฝึกอ่านออกเสียงภาษาไทยตามหลักศาสตร์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงภาษาไทยและเจตคติต่อการออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาเขมรถิ่นไทย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต), สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รุ่งฤดี แผลงศร. (2560). *ศาสตร์การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รุ่งลาวัลย์ กุมภาว. (2550). *การใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์เพื่อฝึกออกเสียงคำที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียน ปกาะเกอญอ โรงเรียนบ้านขุนแม่ นาย อำเภอแม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วัชรพล วิบูลยศริน. (2561). *วิธีวิทยาการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วีระวัชร สำราญจิต. (2516). *ระบบหน่วยเสียงภาษากะเหรี่ยงในตำบลสวนผึ้ง*. เอกสารการนิเทศการศึกษา หน่วยศึกษานิเทศก์. กรุงเทพฯ : กรมฝึกหัดครู.
- สนิท สัตโยภาส. (2526). *การสอนภาษาไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). เชียงใหม่: โรงพิมพ์ทิพย์อักษร.
- สมจิต จันทรฉาย (2557: 235). *การออกแบบและพัฒนาการเรียนการสอน*. นครปฐม : เพชรเกษม พรินติ้ง.
- สมจิตต์ ชัยพูน. (2551). *การสอนซ่อมเสริมโดยใช้กิจกรรมเชิงบูรณาการเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต), สาขาวิชาวิจัยและสถิติการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมทรง บุรุษพัฒน์และคณะ. (2554). “แผนที่กลุ่มชาติพันธุ์และภาษาในภูมิภาคตะวันตกของประเทศไทย.” *วารสารภาษาและวัฒนธรรม*, 30(2), 83-114.
- สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. *พระราชดำรัสวันอังคารที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๓* (จากหนังสือประมวลพระราชดำรัสสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีด้านการพัฒนาเด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดาร พุทธศักราช ๒๕๒๔-๒๕๕๓) เข้าถึงเมื่อ 2 กันยายน 2563, เข้าถึงได้จาก [http://www.psproject.org/projects/child/child\\_web/cultural.html](http://www.psproject.org/projects/child/child_web/cultural.html)

- สาวยาริน ทาหาร. (2553). *การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดท้ายคำ โดยใช้เกมของนักเรียนชาวเขาเผ่าปกากะญอ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสมเด็จพระพุทธชินวงศ์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต), สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ, วิมลศิริ กลิ่นบุบผา, โกวิทย์ หล้าชุ่ม และนรินทร์ จันทรผดุง. (2559). “*บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อพัฒนาการใช้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นเชื้อสายกะเหรี่ยงและมอญ*.” รายงานการวิจัย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- \_\_\_\_\_. (2558). “*ปัญหาการออกเสียงคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น เชื้อสายกะเหรี่ยงและมอญ จังหวัดกาญจนบุรี*.” *วารสารวรรณวิทัศน์*, 15(ฉบับพิเศษ), 319-344.
- สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และคณะ. (2547). *แผนที่ภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- อุไรรัตน์ ทะลา. (2556). *การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำมาตราตัวสะกดโดยใช้กระบวนการทางภาษาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สอง โรงเรียนบ้านห้วยหญ้าไซ สำนักงานเขตพื้นที่ประถมศึกษาเชียงรายเขต 2*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- Arends, B. (2011). *Practical Instructional Design: Applying the Basics to Yours*. accessed 28 March 2021. available from <http://tcc.kcc.hawaii.edu/previous/TCC%201999/papers/arend.html>
- Bloom Benjamin S., et al. (1956). *Taxonomy of Educational Objectives*. New York : David Mckay Company.
- Joyce, B, & Weil, M. (1996). *Model of teaching*. 5th ed. Boston : Allyn and Bacon.
- Lu Sheng. (2010). A Development of Thai Language Pronouncing Instructional model using Phonetic Alphabet and Personal Instruction for Chinese students. (Doctoral Thesis), Educational Technology Burapha University.
- Olenka Bilash. (2020). *4 Skills Teaching: Teaching Reading Skill*. Accessed August 21, 2020. Available from <https://oksickalate.wixsite.com/peerapat028/lesson-plans>